

GRAVE DIGGER

BY BODKIN

Grave Digger

by Bodkin

Věnováno IRC kanálu MadBrahmin

Copyright © 2007 Bodkin
Cover ilustration by Mr. Crowley

Grave Digger

Konečně jsem zahlédl střechy Sleepyville a přidal do kroku. Možná to bylo i proto, že se pomalu ale jistě zatahovalo a z pouště začal vát silný vítr. Rozhodně jsem neměl v úmyslu zůstat venku i přes noc. Sleepyville leželo zhruba půldenní pochod na jih od NCR a spadalo pod její jurisdikci. Většinou chtěli jen nějaké zboží, motyky, rýče a sem tam i ochranu před nájezdníky. Za tyto služby je pak NCR mačkala jako dojnici.

K prvním domům to bylo sotva pár kroků, ale nikde jsem nezahlédl ani pohyb. Noha mě opět rozbolela, přece jen to byla set sakra dlouhá procházka. Zastavil jsem se a pořádně si oprášil uniformu NCR stráže, čepici posunul více do týla a z čela setřel prach. Zrcadlové brýle jsem si nechal, snáze se tak budí respekt.

Ještě více se zešeřilo a vítr profukoval. Vešel jsem na malé náměstíčko, které zelo prázdnotou. Což jen potvrzovalo, že na jejich stížnosti asi něco bude. Někdo jim tu krade mrtvé. Čert ví, co se s nimi děje pak. Jestli skončí někomu na talíři nebo... Nebo co? Nic jiného mě nenapadlo. Zas tak mi to nevadilo.

Zamířil jsem k největšímu domu, buď to bude radnice a najdu tam starostu, nebo hospoda a najdu tam starostu. Šance 50 na 50. Rozrazil jsem lítačky a vpadl dovnitř, těžké boty zaduněly na prkenné podlaze. Lokál ztichl a upřely se na mě podezřívavé zraky osazenstva – barmana a dvou notoriků – jinak pusto. Strach lidem dokonce bránil zajít si po těžkém dnu do hospody. To je vážné.

Zahleděl jsem se na barmana, dokud nepřestal vracet pohled sám sobě a nesklopil oči.

„Zástupce šerifa z NCR,“ zahřměl můj hlas tichem. „Kde můžu najít starostu?“ Jedna z trosek u stolu vstala a motavým krokem zamířila ke mně. Vytahané kalhoty, plátěná košile plná skvrn od jídla a vlhká od potu a nepochybně také piva. Pravici jsem položil na hlavici obušku – Respekt & Autorita. Ožrala se zastavil tři kroky ode mne - ne tak blízko, abych ho musel odstrčit obuškem, ale ani tak daleko, aby z něj netáhlo pivo a levná kořalka.

„Já jsem starosta,“ pronesl opilec a napřáhl ruku. Překvapeně jsem se zadíval na opilce, jeho ulepenou ruku a nakonec jsem přenesl pohled na barmana, který mi kývnutím hlavy potvrdil, že tenhle ožrala nekecá. Starosta pochopil, že se ruky nedočká a se zamumláním omluvy dal ruku dolů.

„Jsem zde,“ rozhodl jsem se pokračovat, „abych vyšetřil ty krádeže mrtvých těl. Měl jsem ale dlouhou cestu, proto se do toho dám až ráno. Zatím zde přespím.“ Starosta chtěl něco zablekotat, ale otočil jsem se rovnou na barmana.

„Máte volný pokoj?“ barman jen kývl hlavou a zamířil ke schodům. Následoval jsem ho, i když nijak nadšeně. Noha protestovala jako snad nikdy. Do očí mi vyhrkly slzy, ale přes brýle se nešlo nic vidět. Proklel jsem se, že jsem se na tuhle práci přihlásil dobrovolně.

„Ráno v osm mě tady budete čekat, a byl bych rád, kdyby jste se umyl,“ vydusal jsem do schodů a zamířil k otevřeným dveřím. Barmana jsem odehnal, dveře zamkl, pušku položil vedle postele, čepici zahodil, sundal boty, opasek a padl do postele.

Starosta, značně překvapený jejich novým hostem, chvíli hleděl do schodů. Počkal jen, až se vrátí barman a zaplatil mu za útratu - alespoň část útraty. Druhý opilec se také zvedl, protože pohled na bledou tvář toho policajta, nehybnou jako kámen a s těmi zrcadly místo očí, dokázal zahnat veškerou chuť na další chlast.

Starosta se vykolébal z hospody a zamířil domů. Za ním se nesly zvuky úderů do dřeva – barman zajišťoval hospodu proti noční vichřici. Ten mladík neměl u stráže co dělat. NCR na severu válčila z Vault city a odpadlíky z New Rena. Všichni mladí muži z NCR a jejich provincií byli odvedeni na frontu, kde zabíjeli a nechávali se zabíjet. Bezdůvodně. Ve stráži NCR zůstali jen dědci, a mrzáci – bez rukou nebo nohou.

Asi se mu stalo něco s nohou, napadlo starostu v jeho světlé chvílce, když za sebou zavíral dveře. Přece jen docela znatelně kulhal, i když si mohl něco udělat po cestě. Starosta prozřetelně zanechal marného přemýšlení a rozhodl se, co nejrychleji usnout. Skučení větru venku zesílilo. Jemné šustění zrníček písku znělo jako šustění hadí kůže. Podivný noční skřek už starosta neslyšel, utápěl se v etanolovém snění.

Vzbudil jsem se za svítání, venku se podivně šelo. Podíval jsem se na chronograf na levé ruce. Bylo půl deváté. Prudce jsem vstal a zasyčel. Noha rozhodně nebyla v pořádku. Dlouhá cesta pár měsíců staré zlomenině právě neprospekla. Natáhl jsem si boty, opasek a na hlavu nasadil čepici. Pušku i brýle jsem nechal v pokoji. Rozhodně jsem neměl chuť hrát si na zlého poldu – ne dnes.

Ze schodů to bylo peklo. Noha protestovala, vzpírala se a neposlušovala. Dolů jsem se trmácel snad celé dvě minuty.

Když se mi konečně podařilo sejít do lokálu, barman už na mě čekal. Nebylo to překvapivé, mé sykání a vrzání schodů by vzbudilo i mrtvého. Rozhlédl jsem se, ale starostu jsem neviděl. Nespletl jsem se v něm, co jiného se dalo očekávat od opilce.

„Byl tu od půl osmé, ale nechtěl vás budit,“ pochopil barman můj pohled. „Musel jít něco zařídit, ale kolem deváté se vrátí. Zatím se támhle posaďte,“ ukázal mi na prázdnou lavici nejbližší výčepu. Sedl jsem si a barman přede mne postavil ještě teplý vývar a několik placek.

„Starosta to přikázal,“ odpověděl na můj nevyřčený dotaz.

„Noha bolí?“ Zeptal se ještě. Jen jsem přikývl. Vrátil se k hrubému dřevěnému baru a chvíli tam něco štrachal. Vrátil se s překvapivě čistou skleničkou a zaprášenou láhví – Rotgut, to bylo dobré pití.

„Tohle vám pomůže,“ láhev otevřel, nalil mi štědrou dávku a otevřenou láhev nechal stát přede mnou.

„To se vám stalo tam... ehm... na severu?“ Očividně nechtěl vyslovit slovo válka. Nedivil jsem se mu. Jen jsem znovu kývl hlavou.

„Třetí ofenzíva,“ dodal jsem ještě a kopl do sebe panáka. Barman jen suše polkl a nalil mi dalšího. Láhev mi tam nechal a odešel. Doted' jsem si neuvědomil, jaká mi byla zima. Na to, že už bylo skoro devět, venku zůstávalo stále podivné šero. Bolest nohy znatelně ustoupila, vnímal jsem všechno mnohem líp, ostřeji. Opravdu jsem se po cestě šeredně namohl. Polévka mi zavoněla a žaludek se ozval hned vzápětí.

Starosta vešel minutu před devátou, právě jsem dočišťoval misku posledním kouskem placky. Přišel k mému

stolu a zůstal stát. Hlavou jsem ho vyzval, aby si sedl naproti. Rozhodně nevypadal jako ten chlap včera večer. Čisté kapsáče i plátěná košile doplňovali jeho oholenou tvář a skoro učešané vlasy. Musel jsem se ušklíbnout, včera jsem ho asi pořádně vyděsil.

„Povězte mi prosím, vše o vašem problému,“ vyzval jsem ho. Telegram, který jsme od něj dostali, byl krátký a stručný, tak jak telegrafní zprávy bývají.

„Začalo to asi před třemi týdny,“ začal starosta a zadíval se z okna do venkovního šera. „Asi v tu samou dobu, kdy se nám tady tak zjančilo počasí. Umřela stará vdova Winchestrová, tak jsme ji pohřbili na našem hřbitově. Jenže tělo do rána zmizelo a na hřbitově zůstal jen prázdný hrob, vedle něj hromada hlíny.“

„Kdo první našel otevřený hrob?“ přerušil jsem ho. „Můžu si ho prohlídnout?“

„Ne,“ zavrtěl starosta hlavou. „Hrob jsme zase zaházeli. A to zvěrstvo našel její syn, Matthew. V okolí jsme nenašli žádné zvířecí stopy, jen lidské, ale možná to nic neznamená. Lovce tu nemáme, všude jsou jen farmáři a ti se ve stopování nevyznají.“ Pokrčil rameny. „Pak asi týden po tom, zemřel Hawkins, farmář. Táhnul pluh a naráz padnul k zemi. Doktor říkal něco o infarktu.“

„Vy tady máte doktora?“ podivil jsem se. Každé městečko doktora nemělo.

„Dokonce dva!“ usmál se. „Ale jeden z nich je zvířecí doktor. Stará se o brahmíny a dělá na nich pokusy.“ Tak tohle bylo značně překvapující. Zvířecí doktor!

„Jak dlouho tady žije?“

„Doktor Lenc odjakživa, a ten vetinari.... kruci... ten zvířecí doktor, Lawrence už tak tři roky.“ Pokýval jsem hlavou,

možná navštívím pana Lence.

„To je všechno?“

„Rád bych, ale ne,“ povzdechl si starosta. „Před týdnem se ztratila Gwen, osmiletá holčička. Venku bylo ještě hůř než dnes, podivná krupice, ve které se jde vidět sotva na pár kroků. Gwen šla ven pro vodu, studna je zhruba padesát metrů od hostince, ale nevrátila se. Jen se ozvalo podivné táhlé zavytí, které jsme tu jakživ neslyšeli, a Gwen na dobro zmizela.“

„Nespadla do studny?“ zkusil jsem na prázdno.

„Ne,“ starosta rozhodně zavrtěl hlavou. „Tam jsme se samozřejmě dívali, ale nic. Dostatečně výmluvná byla krev na bednění studny a stružka směřující do pouště.“

„Kdo ji našel? Matka?“

„Když se pořád nevracela, šla se Maria, to je její matka, po ní podívat. Našla tu krev a zburcovala všechny. Hledali jsme ji, ale nic se nenašlo. Během deseti minut se ztratila ze světa.“

„Myslíte, že ta Gwen souvisí s těmi chybějícími nebožtíky?“ Ať to vypadalo jak chtělo, nemuselo to spolu vůbec souviset.

„Samozřejmě,“ starosta kývl hlavou jako by byl naprosto přesvědčený. „Všechno to začalo s tímhle počasím!“

„Samozřejmě,“ souhlasil jsem a nespouštěl oči ze starosty. Děje se tu něco špatného. „Chci mluvit s tím Matthewem a s Marií, pak se mrknu na hřbitov a ke studni,“ rozhodl jsem a kopl do sebe panáka. Přistrčil jsem láhev ke starostovi, ale ten jen zavrtěl hlavou.

„Jdu všechno zařídit,“ zvedl se a opustil nálevnu. Po pár krocích se rozplynul ve venkovním šeru.

Zašrouboval jsem láhev a postavil se. Noha se ozvala jen zlehka, alkohol ji účinně utišil. Vyrázil jsem do pokoje, pro brýle a pušku. Začal jsem se bát, že bude přece jen potřeba. Něco je tu opravdu velmi špatně.

Z výsledku svědků jsem se nic nedozvěděl, všechno se zdálo normální – až na počasí. Byla to opravdu bída. Větrek se pomalu unášela mračna prachu, které lezla do nosů, očí a úst. Brýle chránili oči a přes nos jsem si přetáhl vojenský šátek – docela to pomohlo. Viditelnost klesla téměř k nule. Zamířil jsem se starostou a svědky ke hřbitovu. Nebyl jsem si vůbec jistý, jestli se po třech týdnech dá něco zjistit, ale zkusit jsem to musel.

Čím víc jsme se vzdalovali od vesnice, tím se vítr víc a víc uklidňoval, a na hřbitově jsme opět viděli jako za normálního dne. Hrob vdovy Winchestrové byl zasypaný a nic se na něm zjistit nedalo, ale do očí mě uhodil další otevřený hrob.

„Někdo umřel?“ zeptal jsem se. Ve tvářích se jim objevilo překvapení. Starosta zbledl i přes vrstvu usazené špíny a zavrtěl hlavou.

„Pane Bože, ochraňuj nás!“ zasýpala žena přes šátek. „Včera v noci se zase ozval ten skřek! Přišel si pro dalšího!“

„Do prdele,“ zakňučel Matthew a začal se kolem sebe rozhlížet. Klekl jsem si k otevřenému hrobu a pečlivě ho začal prohlížet. Určitě ho někdo odházal rýčem, ale v jedné části se k hrabání přidaly zvířecí stopy. Zřetelně velká tlapa s dlouhými drápy, mnohem větší než tlapa toulavého psa.

„Čí je to hrob? Jak zemřel?“ Zakřičel jsem do znovu silícího větru, který začal opět přinášet prach z pustiny. Čekal jsem jen, kdy v něm uslyším hlasy trpících duší.

„To je Jackobiho hrob. Mladík kolem dvaceti. Zemřel před půl rokem. Kopla ho brahmína a zlomila mu vaz.“ Zařval v odpověď starosta. Nebylo mi jasné, proč chtěl někdo půl roku starou mrtvolu. Ty první dva byli čerství, ta holčička dokonce velmi čerstvá, ale půl roku stará mrtvola? To nedávalo smysl!

„Na těch ostatních hrobech byly takové zvířecí stopy?“

Vítr mi odtrhával slova od úst, pronikal skrze modrou látku uniformy. Z láskou jsem zavzpomínal na vojenský kožený kabát. Byl daleko, stejně jako má vojenská minulost. Starostův křik mě vytrhl ze vzpomínek.

„Ne, nikdy jsme si ničeho podobného nevšimli. Buď tam nebyly nebo ne tak zřetelně!“ Jistě to dávalo smysl, ty zvířecí stopy byly jen náhoda. Za všechno mohl člověk.

Začal jsem kroužit kolem jámy, až jsem to našel. Nedaleko hrobu se na zemi povalovalo několik ohlodaných kostí. Veškeré maso z nich zmizelo, a i kosti samotné někdo surově pokousal. Otisky velkých, ostrých zubů byly jasně patrné. Takže ta ruka odpadla mrtvole ještě v hrobě a pak sem přiběhlo tohle zvíře a snažilo se ji vyhrabat. Tahle představa se mi zdála mnohem přijatelnější než ta druhá.

Vždycky mi vyčítali, že mám bujnou představivost. Ted jsem si dovedl jasně představit siluetu muže, který stojí nad vykopaným hrobem, a pomalu se začne měnit v podivnou zrůdu, jejíchž skučení zaniká v zuřící vichřici. Až nakonec vítězně zavyje a i s tělem zmizí pryč. Po té, co si trochu pochutná.

Nereálné, ale opravdu nakažlivé. Rozhlédl jsem se kolem sebe a rázem jsem viděl spoustu podivných siluet. Rychle jsem vstal a cvaknutí závěru zaznělo i přes vichřici. Chtěl jsem ještě zajít ke studni, ale počasí se zhoršilo tak, že nebylo moudré se o to pokoušet. Kromě toho se noha opět začala ozývat. Rozhodl jsem proto vrátit se do hospody a pokračovat, až se počasí uklidní. Na kraji vesnice jsem rozpustil svědky i starostu a zamířil do hostince.

U mého stolu stále ještě stála láhev, i když misku už barman uklidil. Nalil jsem si trochu tekutiny, vypil ji jedním lokem, abych se vzpamatoval, a vyrazil do schodů. Neměl jsem tušení, jak dlouho ještě bouře potrvá, ale potřeboval jsem chvíli přemýšlet. Lůžko bylo měkké, ale nedovolil jsem si usnout. Musel jsem něco vymyslet, protože doposud to vypadalo beznadějně.

Z podřimování mě vytrhlo táhlé zavytí. Zaznělo z náměstí. Prudce jsem vyskočil, ale noze to tentokráte nevadilo. S puškou v ruce jsem vyběhl ven a začal se rozhlížet. Bouře ustala, ale všude byla mračna prachu, stejně jako mlha se plazila okolo a znemožňovala dohled. Mrtvolné ticho bodalo do uší, nic se nehýbalo.

Další zavytí zaznělo jen kousek ode mne.

„Stůj!“ Zařval jsem a rozběhl jsem se po zvuku. Ozval se dupot nohou a přede mnou se mihl obrys. Přikrčený, o hlavu menší než já, ale dvakrát tak široký.

„Stůj!“ Rozběhl jsem se za ním a přepnul jsem na Full-Auto. Obrys se opět protáhl kousek přede mnou. Na třetí stůj jsem se vykašlal. Zmáčkl jsem spoušť a AK-112 se rozezpíval. Automat zuřivě polykal patrony a během chvíle se hlasitým klapáním dožadoval další potravy. Odněkud zblízka se ozvalo zuřivé zvířecké zařvání. Nechal jsem prázdný zásobník padnout na zem a zašátral po dalším na opasku.

Opasek si ale hověl u postele. Chtěl jsem na hlaveň připevnit bodák, ale ten byl také na opasku.

Bestie mimo můj dohled opět zuřivě zařvala a jako kouzlem kolem mne začaly tančit podivné stíny. Ticho protrhla povodeň výkřiků a skřeků. Pochopil jsem, že lidé začali panikařit a vyběhli ze svých zákopů. Netušil jsem, kdo je

civilista a kde je zrůda. Něco mi zafunělo na krk, něco teplého a vlhkého. Páchlo to po krvi.

Otočil jsem se a udeřil pažbou. Příliš pomalu. Úder do hrudi mi vyryl do masa pětici brázd. Sehnul jsem se a lapal po vyraženém dechu. Teplá krev mi prýštila z rány a padala do prachu, kde se z ní tvořily malé kuličky. Zvedl jsem hlavu a zahleděl se do rudě žhnoucích očí. Tlapa se snesla, aby mi rozervala krk. Zastavilo ji podivné kvílení, které náhle naplnilo vzduch. Ani jsem nestačil vykřiknout varování. Dělostřelecké granáty dopadly a rozervaly zemi na prach. Střepina mi proletěla nohou. Zařval jsem. Strašlivě. Zvířecky.

Posadil jsem se na posteli a nechápavě zíral do stěny. Jen se mi to zdálo, jen se mi to zdálo, uklidňoval jsem se, ale nepomáhalo to. Pak se vrátila bolest do nohy a já zařval znovu. Asi jsem usnul, měl pěkně živé sny a když jsem sebou házel ve spaní, tak jsem si nejspíše narazil nohu o hranu postele. Dupání na schodech.

„Pane! Děje se něco?“ vyděšený barmanův hlas.

„Ne,“ zaskřehotal jsem, „jen jsem měl zlé sny a praštil se do nohy.“ Pomaličku jsem vstal a loveckou pušku používal jako nouzovou berlu. Opasek jsem si hodil jen přes rameno a sešel po schodech. Barman se na mně poděšeně díval a žmolal si zástěru.

„Potřeboval bych zavést k doktorovi, tomu lidskému,“ zakrákoral jsem. Barman přikývl a počkal na mne pod schody. Podal mi primitivní berlu, která byla mnohem lepší než puška, proto jsem ji nechal na místě.

Vyšli jsme ven a zamířili jsme na opačnou stranu, než ke hřbitovu. Počasí se zase uklidnilo, vítr foukal jen zlehka a viditelnost se pomalu zlepšovala.

Cesta k doktorovi zabrala dobrou čtvrt hodinu, vyšetření necelých pět minut včetně samotné léčby. Injekce StimPacku, několik prášku k zapuzení bolesti a podivný vápníkový nápoj pro zpevnění kostí. Doktor po mně nic nechtěl, prý na náklady města. Poděkoval jsem a odešel. Barman na mne čekal v čekárně. Vedl mě zpátky k hostinci, když jsem si toho všiml.

Vítr úplně přestal vát a většina náměstíčka byla viditelná, jen budovy na protější straně se ukrývaly v šeru. Od hostince k nám mířila postava, slyšel jsem její kroky. Prašná zeď jakoby ji obklopovala a dávala zahlédnout jen její obrys. Sáhl jsem na rameno po pušce, ale tu jsem nechal v hospodě. Na opasku revolver chyběl, šerif ani jeho zástupci něco podobného nepotřebovali. Respekt vzbuzovali puškami. V duchu jsem je proklel a z boty vytáhl nůž.

„Tady jste,“ ozval se starosta, který se vyloupl do denního světla, protože se mračno prachu zastavilo zhruba v polovině náměstí. „Všude jsem vás hledal. Byl jste u doktora?“ Neodpověděl jsem mu. Jen jsem stál, naslouchal a zíral do prázdna. Ruka s nožem se začala potit. Těsně na hranici se zastavila další postava, její obrys nebyl úplný, ztrácel okraje ve všudy přítomném prachu. Pak zaklonila hlavu a zavyla. Hodil jsem nůž – i když to bylo na vrh daleko. Bolestné zaryčení. Obrys zmizel.

Bouře propukla nanovo a zaútočila děsivou silou. Vichřice hnala stěnu prachu a špíny proti nám. Udeřila nás do tváří, ucpala nosy a pokoušela se nalézt cestu do úst. Noha se mi podlomila a padl jsem do prachu. Starosta i barman ztuhli s výrazy hrůzy na tvářích, alespoň co jsem z nich dokázal zahlédnout.

„Tak mi sakra pomozte!“ zařval jsem na ně a vytrhl je

z ohromení. Každý mě popadl za jednu ruku a odtáhli mě do hospody. Posadili mě na lavici, všichni jsme kašlali, smrkali a plivali, jak jsme se pokoušeli pročistit dutiny. Barman přinesl láhev RotGutu. Přihnul si jen z láhve, stejně jako starosta. Já jsem odmítl. Kdybych si dal na ten koktejl od doktora ještě tuhle medicínu, tak bych měl halucinace celý týden.

„Co to sakra bylo?“ zasýpal barman a bylo vidět, že je stále mrtvolně bílý.

„Člověk,“ řekl jsem pevně.

„Ale...“ chystal se odporovat starosta, ale já ho nenechal.

„Člověk!“ zavrčel jsem ještě jednou. „Silueta byla lidská a ten výkřik bolesti taky!“

„Ale co to vyť?“ nenechal se starosta odbýt.

„A co?“ odfrkl jsem si. „Třeba se to někde naučil napodobovat, proč ne?“

„Nepoznali jste ho?“ Zeptal jsem se ještě pro jistotu. Pohlédli na mě, jako bych se zbláznil. Když jsem se zatvářil odhodlaně, tak zakroutili hlavami.

„Tak to tedy provedeme postaru,“ povzdechl jsem si. „Je tady ve městě nějaký cizinec? Někdo kdo přišel před pár týdnů nebo měsíců?“ Zase se mi dostalo jen zakroucení hlav.

„Naposledy sem přišel ten veterinář. A to je už pár let,“ vysvětlil starosta. Potlačil jsem zaklení. Neměl jsem se čeho chytit. Byl to někdo místní a netušil jsem, jak ho poznat.

„Kurva,“ neodpustil jsem si. „Starosto, vezměte si sebou partu chlapů a obejděte všechny domy. V tomhle počasí jsou určitě všichni doma. Prohlédněte všechny a zkontrolujte jestli nejsou náhodou pořezaní. Já toho zkurvysyna přece trefil! Pak se sem vraťte a řeknete mi, kdo je pořezaný a kdo vůbec není doma!“

Starosta mlčky přikývl a počkal jen chvíli, než si barman vytáhl z pod pultu dvouhlavňovou brokovnici a hrst patron. Stačily pouhé dva kroky ze dveří, aby oba zmizeli v šeru.

Vstal jsem a připnul jsem si opasek. Popadl jsem pušku, hodil si ji přes rameno a vyšel do schodů. Nasadil jsem si čepici, brýle a šátek uvázal jen na krk. Vrátil jsem se opět dolů, vyštrachal zaprášenou láhev Nuka-Coly a čekal.

Asi za půl hodiny se starosta vrátil. S ním pětice chlapů. Všichni svírali dvojky. Nedivil jsem se, dvojka je zbraň farmářů – a barmanů – musel jsem dodat, když můj zrak padl na mého hostitele.

„Nikoho zraněného jsme doma nenašli. A chybí jen Trevor. Jeho žena nic neví. Vůbec nemá ponětí, kde může být.“

„Trevor je zraněný, potřebuje ošetřit. Kontrolovali jste doktora?“ Odpovědí mi bylo mnohonásobné souhlasné zabručení.

„Nevadí, podíváme se tam znovu. A co ten vet... ten zvířecí doktor? Tam jste taky byli?“

„Ne pane,“ odpověděl zaraženě starosta. „Lawrence bydlí na samotě, kus za městem. Tam jsme zajít nestihli.“

Vyběhl jsem ze dveří, starosta a jeho garda za mnou. Noha nebolela a já vyrazil kupředu, jen proto, abych se hned zastavil.

„No tak rychle! Jdeme tam! Ale já neznám cestu, tak mě sakra veďte!“ Všichni se dali do běhu a já běžel s nimi. Vítr začal zase zvolna foukat a prach kolem nás vířil. Rozkašlal jsem se a rychle si natáhl šátek přes nos. Trochu to pomohlo, ale chyba se už stala.

Na místo jsme dorazili asi za třicet minut. V noze mi začalo nepříjemně cukat, ale alespoň jsem se nezahlýchal. Lawrence si musel žít dobře. Patřila mu obrovská stodola a rozlehlé stavení. Přišel jsem ke dveřím a zabušil na ně pažbou pušky. A znovu.

„Lawrenci, otevřete! Tady je stráž z NCR!“ zařval jsem tak hlasitě, až jsem se rozkašlal. Místo dalších slov jsem opět zabušil pažbou. Naslouchal jsem, jestli něco neuslyším, ale kolem panovalo absolutní ticho. Neslyšel jsem dýchat farmáře, ani sebe, ani cokoliv jiného. Chystal jsem se zabušit potřetí, když jsem uslyšel téměř na hranici slyšitelnosti.

„Tadyýýýýííííí...“ Hlas rychle umlkl, ale před tím vyskočil do bolestivých výšek.

„Stodola!“ zavelel jsem a rozběhl se k ní. Pojistka na pušce cvakla až příliš hlasitě.

Rozrazil jsem vrata a vešel do chléva. Všude klidně polehávaly brahmíny a nic si nedělaly z toho, že je blízko nebezpečný vrah. Dost možná je to vůbec nezajímalo. Zamířil jsem k jediným dalším dveřím, které nejspíše vedly rovnou na operační sál. Chtěl jsem je vyrazit, ale tvrdě jsem se o ně zastavil. Byly zevnitř zamčené.

„Tady stráž! Jdeme dovnitř! Odstupte ode dveří!“ Pozvedl jsem pušku a zamířil na zámek.

„Nééééé, nestřílejte!“ Ozvalo se zevnitř. „Rychle! Pustím vás dovnitř, dokud je v bezvědomí!“

Dveře se otevřely a ukázala se jen tvář zacákaná od krve, plná modřin a strachu. Doktor otevřel dveře dokořán a zmizel někde vpravo. Pušku jsem spustil dolů a držel ji jen na úrovni pasu. Jako omámený jsem následoval doktora. Máme ho! Dostali jsme ho! A bez boje.

Prošel jsem dveřmi a zadíval se na stůl, na kterém leželo zakrvácené tělo, které se slabě pošubávalo. Doktor něco dělal u stolu s nástroji.

„Co se děje? Kdy přijde k sobě?“ Otočil jsem se na doktora. Něco mi na něm nesedělo. Pravicí se přehraboval v nástrojích a něco tam kovově cinklo. Přestal jsem vnímat bublající a šubající se balíček na stole a prohlížel si doktora. Co to jen...

„Už k sobě nepříjde,“ prohlásil doktor až nezvykle klidným hlasem a otočil se. Levice mu volně visela podél trupu.

„Stejně jako vy ne,“ broukl a namířil na mne upilovanou brokovnici. Jasně jsem si uvědomil, že všichni jsou nacpaní těsně za mnou. Jeden výstřel z toho děla a je z nás fašírka. Rozhodí a posráží nás jako kuželky a ležící snadno dorazí. A pokud má v patroně místo broků sekané šrouby nebo tenký drát nebo skleněné střepy nebo...

Celý svět se zastavil, a protože jsem neměl na práci nic lepšího - dokud se opět nerozběhne, začal jsem si prohlížet jeho zbraň, která byla podivně zdobena. Někdo si dal tu práci, že do hlavně i do dřeva vyleptal linky a ty pak vyplnil něčím stříbrným. Pod hlavními byla do předpažbí vyleptána podivná pěticipá hvězda nakreslená jedním tahem. Stejný tvar měl i svícen vysoko na stropě, na němž zářila pětice svíček – každá na konci jednoho cípu.

Doktorův úsměv se pomalu roztáhl a objasnil důvod, proč je celý od krve. Mezi zuby mu zůstaly kousky masa z nebohého Trevora, kterému se zakousl do krku. Na bradě se mu pomalu srážela krusta krve.

Jazyk i ukazováček se mu začaly pohybovat ve stejný okamžik.

Čas začal opět proudit. Pomalu.

Jazyk měl přece jen náskok, chtěl vidět strach v očích svých obětí.

Pomaličku.

Místností zaduněl výstřel.

A stále rychleji.

Jediný.

Doktor prudce odletěl jako hadrová panenka. Výstřel s ním mrštil na stůl a kovové nástroje se rozletěly na všechny strany. Doktor pokračoval v letu. Kulka mu přerazila konec páteře a vytáhla část střev ze zad. Lawrence, hlavu opřenou o zed', chvíli nechápavě zíral, v koutku úst se mu mísily sliny s krví. Druhý výstřel ho zasáhl do hlavy, která pukla jako meloun.

Rozbolel mě pravý bok, do kterého mě dvakrát kopl puška. Za chvíli mi začalo cukat v noze. Sedl jsem si na zakrvácenou zem. Napadlo mě, že bych se možná docela rád vrátil na frontu. Tam člověk tuší, co ho čeká, i když je to jen smrt. Nedaleko zaznělo táhlé zavytí. Mávl jsem nad tím rukou.

Statný samec krtkopotkana zahrabal nohou. Práskání výstřelů, stejně jako divný pach v okolí ho znervózňoval. Zavyl

znovu, aby si dodal odvahy a našel zbytek smečky, od které se na chvíli oddělil, když hledal potravu na místním hřbitově. Potravu bylo málo a nebyla dobrá. Čas jít dál. Zavyl potřetí a odněkud z dálky k němu dolehla odpověď. Zamířil tím směrem a ani si neuvědomil, že při druhém a třetím zavytí se jeho vytí změnilo v duet.

Jen co krtkopotkan zmizel ve křoví, stín pod stromem zakňoural. Nejdříve ublíženě a pak vztekle. Pak se vytratil i on.